

РЕШЕНИЕ

№ 7956

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9193** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на Е. А. В., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 3688 от 07.10.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 109-ти състав, постановено по НАХД № 20221110206243/22 г. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 76/26.04.2022 г., издадено от председателя на КПКОНПИ - [населено място], с което на Е. А. В. на основание чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество(ЗПКОНПИ), е наложено административно наказание – „глоба” в размер на 1600 (хиляда и шестстотин) лева.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че касаторът не е задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 23 ЗПКОНПИ, тъй като става въпрос за преназначаване на лицето, а не заемане на нова длъжност. Не споделя изводите на първоинстанционния съд, че посочването на дата 02.10.2021 г. в поканата за връчване на АУАН е неволна грешка.

Счита, че проверката от страна на административния орган е извършена извън законоустановения срок. Излага доводи, че касаторът е положил необходимата грижа и е отправил запитване до КПКОНПИ, на което е отговорено, че задължението на Е. А. В. е по реда на чл. 38, ал. 1, т. 4 от закон и той следва да подаде декларация в срок

една година и един месец след освобождаване от длъжност. Сочи наличието на предпоставки за прилагането на чл. 28 от ЗАНН.

Касаторът- Е. А. В., редовно уведомен, в о.с.з. не се явява и не се представлява. В писмени бележки до съда поддържа изложеното в жалбата. Навежда аргументи, че разпоредбите на чл. 38, ал. 1, т. 3 и чл. 35 от ЗПКОНПИ са отменени и е налице по-благоприятен за жалбоподателя материален закон, приет преди атакувания административен акт да придобие юридически стабилитет. Предвид изложеното касаторът моли съда да отмени оспореното решение и потвърденото с него наказателното постановление, алтернативно да приложи чл. 28 от ЗАНН или да измени наложеното с НП наказание до размера на законоустановения минимум.

Ответникът – Председателят на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, чрез процесуалния си представител юрк. Р., оспорва жалбата като недопустима, алтернативно неоснователна и излага съображения за законосъобразност на решението на районния съд и на наказателното постановление. Представя отговор на касационна жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност на обжалваното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ. В този смисъл неоснователни са наведените от ответника възражения в смисъл, че касационната жалба е недопустима. АССГ, Х. с-в е отменил определение № 643 от 20.02.2023 г., постановено по нахд. № 6342 по описа на СРС, НО. 109 с-в., с което делото е оставено без разглеждане и е постановено прекратяване на образуваното съдебно производство. АССГ е приел, че от представените по делото доказателства става ясно, че касационната жалба, подписана с КЕП от адв. Ж. е изпратена както на имейл адреса на СРС с получен вх. № 241820/08.11.2021 г., така и чрез куриер, като е приета с товарителница № 50980033482/07.11.2022 г. При това положение съдът е приел, че касационната жалба е депозирана в срока за обжалване на оспореното с нея решение.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното въззивно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като настоящият съдебен състав споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК препраща към мотивите на СРС. Правилни и обосновани за изводите на въззивния съд, че АУАН и НП са издадени от лица, притежаващи материална компетентност, както и че при издаването им е спазен материалният и процесуалният закон. Наведените в касационната жалба доводи изцяло повтарят аргументи, които вече са били изложени в жалбата до СРС и на които в обжалваното решение е даден подробен отговор. Независимо от това, за пълнота на изложението настоящият съдебен състав приема следното:

Неоснователен е доводът на касатора, че не е задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 23 ЗПКОНПИ (отм.), сега чл. 6, ал. 1, т. 23 от З., тъй като заповедта, с която е разпоредено преназначаване на лицето на длъжност началник отдел „Контрол към РД

„Автомобилна администрация“ - В., не предполага освобождаване от длъжност. Обстоятелството, че същият е преназначен на друга длъжност не го освобождава от задължението в законоустановения срок да подаде декларация по образец съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) във връзка с параграф 5 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията (в сила от 06.10.2023 г.). Това е така, тъй като за да възникне задължение за подаване на декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ е достатъчно лицето да е заемало някоя от изброените в чл. 6, ал. 1 ЗПКОНПИ (отм.) длъжности. Следователно меродавна е длъжността, която се изпълнява, а не основанието на което е назначено лицето и доколкото законодателят не е поставил разграничение относно това дали длъжността е заета по основно служебно правоотношение, по заместване или вътрешно съвместителство, следва извода, че за касатора е възникнало задължението да подаде декларация. Предвид горното касаторът като заемащ длъжността началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. е лице заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 23 КПКОНПИ, което на основание чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ (отм.) е било задължено да подаде декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от встъпването в длъжност.

Към настоящия момент правната уредба на декларацията за имущество и интереси е установена в чл. 52, ал. 1 – 3 З. (обн. – ДВ, бр. 84 от 2023 г.) В новата уредба е премахната декларацията, която трябва да се подаде в едногодишен срок, считано от освобождаване на длъжността. Задължението за подаване на декларация в едномесечен срок от напускане на длъжността е останало – чл. 52, ал. 1, т. 3 З.. Неспазването на това задължение се санкционира. Не се споделят доводите на касатора, че в случая се касае за преназначаване, а не за освобождаване. Преназначаването е уредено в чл. 82 ЗДСл. То представлява основание за назначаване на един държавен служител на свободна длъжност в същата администрация, в която той понастоящем работи. Заемането на нова длъжност предполага освобождаване на досегашната. ЗПКОНПИ (отменен) и Законът за противодействие на корупцията в сегашната редакция установяват едно единствено изключение от задължението за подаване на финална декларация – ако се заеме друга длъжност по чл. 6, ал. 1 и лицето остава задължено по този раздел от закона. Настоящият случай не е такъв, доколкото новата длъжност не попада сред изброените в чл. 6, ал. 1.

В допълнение правилни са изводите на първоинстанционния съд за липса на допуснати нарушения в хода на административното производство. Административният орган е спазил срока, визиран в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН по отношение законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора. От събраните доказателства се установява, че КПКОНПИ е узнала за освобождаването от длъжност на лицето на 03.08.2023 г. с писмо вх. № ЦУ-01-15181. От този момент възниква задължението на органа да издаде АУАН в тримесечен срок. На 25.10.2021 г. в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ е извършена проверка, в хода на която е констатирано извършеното от Е. А. В. нарушение. АУАН е съставен на 02.11.2021 г., т.е. в рамките на законоустановения срок. Позоваването от страна на касатора на чл. 43 от ЗПКОНПИ (отм.), съгласно който в срок до 6 месеца от изтичане на сроковете по чл. 38 и 39 инспекторите на Комисията проверяват и анализират информацията от декларациите за имущество и интереси на лицата, заемащи висши публични длъжности, относно достоверността на декларираните факти, е неоснователно предвид факта, че посочената разпоредба

визира хипотезата, в която такива декларации са подадени. В настоящия случай декларацията въобще не е подавана от задълженото лице, съответно цитираната норма не намира приложение.

На следващо място, обстоятелството, че касаторът е изпратил писмено запитване до КПКОНПИ на 03.05.2022 г. до кой орган трябва да подаде декларация, не го освобождава от задължението му вменено с чл. 38, ал. 1, т. 3 и чл. 35 от ЗПКОНПИ. Отговорът, получен от служител в отдел „Декларации“ визира декларацията по чл. 38, ал. 1, т. 4 от ЗПКОНПИ (отм.), която обаче видно от самия текст на разпоредбата се подава в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3. В процесния случай декларацията по т. 3, подавана в едномесечен срок от освобождаване на длъжността, въобще не е подадена, заради което именно е издадено процесното наказателно постановление.

В допълнение, съдът намира възраженията на касатора за наличие на по-благоприятен закон за неоснователни. Съгласно пар. 5 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията (в сила от 06.10.2023 г.) неприключилите до влизането в сила на този закон проверки и производства пред съда във връзка с отменени разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, както и производства по установяване на конфликт на интереси и налагане на административни наказания, се довършват по досегашния ред от Комисията. От изложеното следва, че в случая, предвид факта, че производството не е приключило с влязъл в сила съдебен акт до влизането в сила на новия закон, приложение намират отменените разпоредби на ЗПКОНПИ.

По отношение наведените в касационната жалба доводи за наличие на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН, съдът намира следното: Нарушението е формално – на просто извършване, поради което не се изисква настъпване на определен вредоносен резултат. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението не разкрива по-ниска обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с мерките за противодействие на корупцията.

Санкционираното лице не е изпълнило задължението си за подаване на декларация за имущество и интереси по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ и конкретно няма основание да се приеме, че е налице маловажност. Дали декларацията е подадена пред КПКОНПИ на първия ден след срока, на третия или след месеци- не променя извода за наличието на осъществен състав на нарушение. В случая декларацията така и не е подадена. С оглед изложеното се приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, противно на доводите на касатора.

Трябва да се допълни, че в конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността на регулираните обществени отношения съобразно легалните цели по чл. 2 от ЗПКОНПИ, а именно: осигуряването ефективно противодействие на корупцията; създаването на гаранции, че лицата, заемачи висши публични

длъжности, изпълняват правомощията или задълженията си честно и почтено при спазване на Конституцията и законите, както и предотвратяването на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него.

За пълнота на мотивите следва да бъде отбелязано, че по отношение на прилагането на чл. 28 от ЗАНН при нарушения на чл. 38 от ЗКПКОНПИ са постановени решения на АССГ, където доводите за маловажност за подобни закъснения не са възприети – така в Решение № 7603/16.12.2021 по дело № 10013/2021г. на настоящия касационен състав; Решение № 3121 от 19.06.2020г. по дело № 2194/2020г.; Решение № 4574 от 05.07.2022г. по дело № 3775/2022г. и др.

В обобщение, след извършената касационна проверка по чл. 218, ал. 1 АПК вр. чл. 63в от ЗАНН настоящият съдебен състав не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК касационната жалба следва да се отхвърли като неоснователна, а оспореното с нея решение оставено в сила.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноси, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер от 80 лв. съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 АПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 63в от ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд - София град, XV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3688 от 07.10.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 109-ти състав, постановено по НАХД № 20221110206243/22 г. ОСЪЖДА Е. А. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисия за противодействие на корупцията сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.